

Městský soud v Praze
Spálená 2
112 16 Praha 2

sp. zn.: **66C 179/2013**

V Praze dne 19. března 2013

žalobce: **Mgr. Pavel Hasenkopf**, nar. 2. září 1970 v Praze,
[REDAKCE]

zastoupen: JUDr. Petr Kočí, Phd., advokát, ev. č. ČAK 10949,
Advokátní kancelář Mašek, Kočí, Aujezdský,
doručovací adresa: Opletalova 1535/4, Praha 1,
ISDS cp7kgk3

- žalovaní:**
1. **Česká republika - Kancelář prezidenta republiky**,
119 08 Praha 1 – Hrad
 2. **Ing. Miloš Zeman**,
podle veřejně dostupných zdrojů nar. 28. září 1944 v Kolíně,
t.č. prezident republiky,
adresa jako u 1. žalovaného
 3. **Ing. Vratislav Mynář**,
podle veřejně dostupných zdrojů nar. 23. června 1967 v Kyjově,
t.č. zaměstnán jako vedoucí Kanceláře prezidenta republiky,
adresa jako u 1. žalovaného

vesměs zastoupeni: JUDr. Marek Nespala, advokát, ev. č. ČAK 04484.
Advokátní kancelář Nespala, s.r.o.
Vyšehradská 21, 128 00 Praha 2

Žaloba na ochranu osobnosti

o uvedení věci na pravou míru a přiměřené zadostiučinění v penězích, podaná podle ust. § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a § 80 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu

SDĚLENÍ K VÝZVĚ SOUDU

DUPLIKA ŽALOBCE KE SPOLEČNÉMU VYJÁDRĚNÍ ŽALOVANÝCH

D v o j m o

I. K výzvě soudu ze dne 3. března 2014 žalovaný soudu sděluje následující:

1. Žalobce nevznáší námitku věcné ani místní nepříslušnosti Městského soudu v Praze.
2. Žalobce nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání jen na základě předložených listinných důkazů a nevzdává se svého práva na projednání věci, a to vzhledem k tomu, že některé skutečnosti, které jsou podle žalobce nezbytné pro rozhodnutí soudu, lze prokázat pouze svědeckými výpověďmi, ledaže by je žalovaní učinili nespornými (§ 120 odst. 3 o.s.ř.). K tomu blíže část III. tohoto podání.
3. Žalobce si dovoluje požádat soud, aby nenařizoval jednání na týden od 7. do 11. dubna 2014, protože žalobce se v té době nebude zdržovat na území České republiky.
4. Žalobce konstatuje, že se o smírné řešení pokusil sám (přílohy 11 a 12 žaloby) a je za daných okolností překvapen trvale zatvrzelým postojem žalovaných.

II. K jednotlivým tvrzením žalovaných:

II.1. K námitce nedostatku pasivní legitimize obecně:

5. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že namísto žaloby na ochranu osobnosti měl uplatnit svůj nárok podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen "**zákon o odpovědnosti**").
6. Zákon o odpovědnosti funguje jako speciální právní norma vůči ustanovení § 13 starého občanského zákoníku pouze tehdy, byla-li škoda anebo nemajetková újma způsobena rozhodnutím vydaném v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním (§ 5 písm. a/ zákona o odpovědnosti) anebo nesprávným úředním postupem (§ 5 písm. b/ zákona o odpovědnosti). Žalované výroky žádný z žalovaných neučinil v žádném řízení podle předpisů uvedených v § 5 písm. a/.
7. Žalovaní své výroky neučinili ani v rámci nějakého úředního postupu. Má-li být nějaký postup nesprávným úředním postupem, musí se především jednat o úřední postup vůbec. Úředním postupem není jakákoli činnost státu či jeho orgánu - zcela jistě nebude úředním postupem např. postup policisty, který si ve službě odskočí vyloupit banku. Úředním postupem je pouze takový postup, který se řídí nějakými pravidly předepsanými právními normami. Teprve porušením pravidel úředního postupu dochází k nesprávnému úřednímu postupu.
8. Nesprávný úřední postup zákon o odpovědnosti přímo nedefinuje, pouze v § 13 výslovně některé postupy prohlašuje za úřední postupy, i ty však váže na zákon. *A contrario* tak potvrzuje výklad, že ne každý postup úřadu či úřední osoby je úředním postupem ve smyslu zákona o odpovědnosti.
9. K tomu, co se rozumí nesprávným úředním postupem, se poměrně jasně vyjádřil Nejvyšší soud: "*Nesprávným úředním postupem se rozumí porušení pravidel předepsaných*

*právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti. Nesprávným úředním postupem souvisejícím s rozhodovací činností je např. i nevydání či opožděné vydání rozhodnutí, mělo-li být v souladu s uvedenými pravidly správně vydáno či vydáno ve stanovené lhůtě, případně jiná nečinnost státního orgánu či jiné vady ve způsobu vedení řízení."*¹ . Je patrné, že pojem "nesprávný úřední postup" má pokrývat především omisivní jednání veřejné moci a při tomto výkladu také celé ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti tvoří logický celek: písm. a/ pokrývá výhradně komisivní jednání veřejné moci, písm. b/ pokrývá i její jednání omisivní.

10. Žalovaní ve svém vyjádření vůbec neuvedli - a dost dobře ani uvést nemohou - o jaký úřední postup se mělo v případě žalovaných výroků jednat, resp. o jaké právní normy se měl opírat.

11. Skutečnost, že jakýkoli postup veřejné moci a tedy i jakýkoli úřední postup, ať správný či nesprávný, se musí opírat o zákonné zmocnění, ostatně plyne už z čl. 2 odst. 3 Ústavy ("*Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.*"), resp. z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ("*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*"). Ve spojení s čl. 2 odst. 4 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 3 Listiny pak vyniká jeden ze zcela zásadních ústavních principů, totiž že státní moc je konstituována člověkem, který se jejím ustavením mění v občana - jako takovému mu zůstávají všechna práva, která veřejné moci nepropůjčil, a veřejná moc má jen ta práva, která jí byla ústavou nebo na jejím základě občany propůjčena. Z toho pak vyplývá i výkladový požadavek, aby v případě pochybností o rozsahu oprávnění veřejné moci byly její meze stanoveny ve prospěch občana a v neprospěch veřejné moci.

II.1.1. K námitce nedostatku pasivní legitimize žalovaného Miloše Zemana:

12. Ing. Miloš Zeman je prezidentem republiky 24 hodin denně, nemá žádnou pracovní dobu. Prezident České republiky není nadán ani žádnými viditelnými odznaky veřejné moci (prsten, tiára, koruna apod.), které by přesně určovaly, kdy jedná jako prezident republiky a kdy jako soukromá osoba - charakter jeho jednání je tedy třeba posuzovat podle jeho obsahu.

13. I na prezidenta republiky se vztahuje základní ústavní princip rozvedený v bodě 11, totiž že jako představiteli veřejné moci je mu dovoleno jen to, co mu Ústava a zákony dovolují, popř. přikazují.

14. Pravomoci prezidenta republiky beze zbytku vymezují čl. 62, 63 a 64 Ústavy: čl. 62 obsahuje výčet tzv. výlučných pravomocí, čl. 63 výčet kontrastních pravomocí, čl. 63 obsahuje v odst. 2 i odkaz na "*pravomoci, které nejsou výslovně v ústavním zákoně uvedeny*" a jako takový je jejich zdrojem - bez tohoto ustanovení by prezident žádné další pravomoci než ty, které jsou uvedeny v ústavě², mít nesměl. Všechna ostatní ustanovení Ústavy týkající se pravomocí prezidenta jen konkretizují pravomoci, jejichž konečný výčet je uveden v čl. 62 - 64 Ústavy. Pokud se týče čl. 54 odst. 1, konstatujícího, že "*prezident republiky je hlavou státu*", je třeba jej vykládat v kontextu ostatních ustanovení o pravomocích prezidenta - sám o sobě žádnou další prezidentovu pravomoc založit nemůže. Opačný přístup by otevíral prostor pro naprosto bezbřehý a v demokratickém právním

¹ Rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. **25 Cdo 2120/2000**, ze dne 22.8.2002

² Pod pojmem "Ústava" žalobce rozumí úst. zákon č. 1/1993 Sb., v platném znění, pod pojmem "ústava" rozumí žalobce tzv. ústavní pořádek definovaný čl. 112 Ústavy.

státě nepřípustný výklad pravomocí prezidenta republiky. Takový výklad by příkře odporoval smyslu a účelu ustanovení čl. 2 Ústavy, resp. čl. 2 Listiny, a čl. 1, odst. 1 Ústavy.

15. Podle názoru žalobce lze veškeré chování prezidenta republiky rozdělit do čtyř ostře ohraničených skupin:

15.1. chování čistě soukromoprávního charakteru (např. pronájem či prodej prezidentova soukromého bytu);

15.2. mimoprávní chování politického charakteru, tj. chování z pozice prezidenta republiky - jde o úkony, které by prezident nemohl provádět, aniž by byl prezidentem, resp. které by tratile na významu, pokud by je učinila jiná osoba (např. novoroční projev nebo jiné veřejné projevy jdoucí nad rámec oprávnění ve smyslu čl. 63 písm. a/ a čl. 64 Ústavy, včetně projevů při jmenovacích ceremoniálech, přebírání různých záští, návštěva zahajovacího koncertu mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro v Rudolfinu, výstup na Sněžku apod.), které však nejsou výkonem pravomocí prezidenta republiky v ústavněprávním slova smyslu;

15.3. výkon pravomocí prezidenta republiky přímo vyplývajících nebo odvozených z čl. 62 - 64 Ústavy, které nejsou úředním postupem ve smyslu zákona o odpovědnosti (např. zastupování státu navenek, projev na jednání vlády, rozpuštění Poslanecké Sněmovny či vyhlášení amnestie);

15.4. výkon pravomocí prezidenta republiky, který je současně úředním postupem ve smyslu zákona o odpovědnosti.

16. Pouze na úkony popsané v podbodě 15.4. se může vztahovat zákon o odpovědnosti. Jsou to takové úkony, kde prezident koná vůči někomu ve správním řízení (řízení v občanském soudním řízení a ve správním soudním řízení je vyloučeno z podstaty věci, řízení v trestním řízení tím, že rozhodnutí o udělení milosti či vyhlášení amnestie nepředchází žádné řízení ani formální návrh). V praxi bude takových úředních postupů minimum, žalobci se v tuto chvíli vybavuje pouze jmenování profesorů - jmenování profesora bez příslušného návrhu bude jakožto komisivní jednání spadat pod § 5 písm. a/ zákona o odpovědnosti, naopak odmítnutí jmenování řádně navrženého profesora bude spadat pod § 5 písm. b/ uvedeného zákona, protože by se jednalo o chování omisivní.

17. Na chování popsané v podbodech 15.1., 15.2. a 15.3. zákon o odpovědnosti nedopadá, a proto v jejich případě neexistuje právní překážka pro použití § 13 starého občanského zákoníku (resp. jemu odpovídajících ustanovení nového občanského zákoníku).

18. Žalované výroky Miloše Zemana (výroky č. 8 a 9) nelze vůbec podřadit pod žádnou pravomoc prezidenta republiky, nelze je však považovat ani za čistě soukromé jednání Miloše Zemana. Podle názoru žalobce patří oba výroky (a také "závazek" vyšetřit spoluautorství pracovníků KPR na amnestii) do množiny chování vymezeného v podbodě 15.2. shora a jako takové je postižitelné osobnostní žalobou ve smyslu § 13 starého občanského zákoníku.

19. Pokud se týče námitky, že prezident republiky podle čl. 54 odst. 3 není z výkonu své funkce odpovědný, jedná se o odpovědnost ústavněprávní, resp. obecně veřejnoprávní, nikoli odpovědnost soukromoprávní. Přestože Miloš Zeman jednal jako veřejná osoba, zasáhl svým

chováním nad rámec úředního postupu a nad rámec výkonu svých pravomocí do práv soukromé osoby, to jest žalobce. Prezident nemá žádnou vyšetřovací pravomoc.

20. Argumentují-li žalovaní usnesením Ústavního soudu ČSFR č. 7/1992 Sb., je třeba především konstatovat, že se vztahovalo k dnes již neplatnému ústavnímu zákonu o československé federaci, který koncipoval postavení prezidenta republiky výrazně jinak, než platná Ústava, nadto se jedná o ústavní předpis dnes již neexistujícího státu.

21. Dále, čl. 65 úst. zákona č. 143/1968 Sb., ke kterému se uvedené usnesení vztahovalo, tehdy zněl: *"Prezidenta České a Slovenské Federativní Republiky nelze soudně stíhat pro jednání spojené s výkonem jeho funkce."*, a uvedené usnesení Ústavního soudu ČSFR se týkalo výhradně výkladu slov *"jednání spojené s výkonem jeho funkce"*. Prezident se tehdy těšil v souvislosti s výkonem své funkce vynětí z jakéhokoli soudního jednání, tedy i z jednání občanskoprávního - šlo o reziduum byzantského, paternalistického pojetí veřejné moci.

22. Dnes je prezident čl. 65 Ústavy³ vyňat pouze z řízení sankčního charakteru, tj. z řízení trestního a přestupkového: *"Prezidenta republiky nelze po dobu výkonu jeho funkce zadržet, trestně stíhat ani stíhat pro přestupek nebo jiný správní delikt."*, a obrat *"jednání spojené s výkonem funkce prezidenta"* nebo jemu obdobný současná Ústava vůbec neobsahuje.

23. Lze shrnout, že ústava v letech 1969 - 1992 zakazovala prezidenta soudně stíhat pro jakékoli jednání spojené s výkonem jeho funkce (tedy pro jakékoli jednání které by dnes věcně odpovídalo jednání vymezenému v podbodech 15.2., 15.3. a 15.4.), a to i v řízení občanskoprávním, zatímco Ústava platná od roku 1993 pouze zakazuje jej stíhat trestně anebo pro přestupek, a to paradoxně i tehdy, pokud trestný čin či přestupek spáchá při chování vymezeném v podbodě 15.1., tedy např. při dopravní nehodě. Žalovanými namítaný judikát je tedy dnes judikátem zcela mrtvým, nelze jej použít nejen v kontextu žaloby, ale nelze jej dnes použít vůbec.

II.1.2. K námitce nedostatku pasivní legitimity žalované KPR:

24. KPR žalobce připisuje popisné výroky vedoucího KPR Ing. Vratislava Mynáře, statutárního vedoucího KPR, popř. též jeho hodnotící výroky, pokud se neprokáže, že je učinil Vratislav Mynář jako soukromá osoba. Zájmy první žalované a třetího žalovaného jsou proto v příkrém rozporu, protože žalovaná KPR se může snažit vyvinít tvrzením, že veškerou odpovědnost za výroky 1 - 7 nese Vratislav Mynář jako soukromá osoba, a Vratislav Mynář jako soukromá osoba se zase může pokusit vyvinít tvrzením, že veškerou odpovědnost za tyto výroky nese KPR. Tento rozpor se stane zjevným a aktuálním, pokud z nějakého důvodu Vratislav Mynář přestane být vedoucím a statutárním zástupcem KPR.

25. Které výroky považuje za popisné a které za hodnotící žalobce podrobně popsal v doplnění žaloby ze dne 29. prosince 2013. Žalobce vychází z toho, že Vratislav Mynář jako vedoucí KPR byl prezidentem Zemanem pověřen pouze *"vyšetřením spoluautorství pracovníků KPR na amnestii bývalého prezidenta republiky"*, nikoli zveřejněním výsledků tohoto vyšetřování (ať už správných či nesprávných) a nikoli jejich veřejným hodnocením. Žalobce však nevyklučuje, že v řízení vyjde najevo opak - žalobce neví a nemůže vědět, čím prezident Vratislava Mynáře přesně pověřil ani jakou formou tak učinil.

³ Jde o dva různé čl. 65 dvou různých ústavních předpisů, jen pouhou náhodou se shodným číselným označením a upravující stejnou materii.

26. Žalobce konstatuje, že ani prezident republiky, ani KPR nemají žádnou zákonnou vyšetřovací pravomoc.

27. Konečně, KPR není správním úřadem a neprovádí žádná správní řízení, proto se na ni nevztahuje zákon o odpovědnosti (srovn. pasáž II.1.), a proto neexistuje žádná právní překážka pro použití § 13 starého občanského zákoníku (resp. jemu odpovídajících ustanovení nového občanského zákoníku).

II.1.3. K námitce nedostatku pasivní legitimace žalovaného Vratislava Mynáře:

28. Platí totéž, co bylo řečeno v bodech 24 a 25 shora.

29. Vratislav Mynář jako v pořadí třetí žalovaný je žalován jako soukromá osoba. Vůbec se na něho proto nemůže vztahovat zákon o odpovědnosti, proto neexistuje žádná právní překážka pro použití § 13 starého občanského zákoníku (resp. jemu odpovídajících ustanovení nového občanského zákoníku).

II.2. K námitce absence zásahu do práv žalobce:

30. Pokud se týče zveřejnění žalobcovu návrhu amnestie na žalobcově blogu dne 13. února 2013,⁴ které se žalovaní snaží podat tak, jako by se žalobce v komentování Klausovy amnestie vyžíval, žalobce se proti takovému podání ohrazuje. Ve skutečnosti byl žalobce od počátku ledna 2013 pod tlakem novinářů i kolegů - právníků, kteří se snažili odhalit faktického autora amnestie vylučovací metodou a logicky se domnívali, že autorem by mohl být, jakožto jediný právník mezi prezidentovými interními poradci, právě žalobce. Dalšími skloňovanými jmény tehdy byla jména Zdeňka Koudelky, Dany Římanové, Karla Muzikáře⁵ a některá další.⁶ Zatímco Dana Římanová se od amnestie velmi záhy distancovala, žalobce dlouho odolával tlaku, aby jméno faktického autora prozradil či alespoň poskytl na téma amnestie rozhovor a našel se být vůči Václavu Klausovi maximálně loajální.

31. Vrcholem pokusů novinářů zjistit od žalobce jméno skutečného autora, resp. získat potvrzení o Koudelkově autorství, byl článek Tomáše Němečka v Lidových Novinách dne 19. ledna 2013 (příloha 6 žaloby), který otázku autorství stavěl tak, že buď to byl Hasenkopf, nebo Koudelka. Žalobce předtím odmítl Němečkovi potvrdit Koudelkovo autorství, byl však konfrontován s tím, že Němeček disponuje žalobcovým návrhem. Žalobce se domnívá, že text dala ne-li přímo Němečkovi, tak někomu dalšímu, Dana Římanová právě s cílem posílit spekulace o žalobcově spoluautorství amnestie prezidenta Klause.

32. Poté, co vyšel Němečkův článek, tlak na žalobce se ještě zvýšil. Žalobce v té době např. 2x odmítl pozvání do televizního pořadu Hyde Park a jednou do pořadu Otázky Václava Moravce.

⁴ <http://blog.aktualne.cz/blogy/pavel-hasenkopf.php?itemid=19162>

⁵ <http://zpravy.aktualne.cz/domaci/politika/klaus-jen-napodobil-masaryka-a-havla-rika-jeho-poradce/r~i:article:767533/>

⁶ <http://www.novinky.cz/domaci/290658-zaoralek-zada-klause-aby-zverejnil-jmena-lidi-kteri-pracovali-na-amnestii.html>

33. Svůj návrh amnestie žalobce publikoval až 13. února 2013, protože doufal, že pak bude mít od mediálních spekulací o svém spoluautorství konečně pokoj. Tlak poté skutečně ustal. O to větším překvapením pro žalobce bylo nařčení od nového vedoucího KPR Mynáře. Již z názvu žalobceva článku: "Má osobní tečka za amnestií" je zřejmé, že žalobce jím chtěl debaty o svém možném autorství či spoluautorství novoroční amnestie vyvrátit a ukončit, nikoli rozvířít, jak se žalobci snaží podsunout žalovaní.

34. Žalobce striktně odlišuje své nároky pracovníprávní, vyplývající z neplatně zrušeného pracovního poměru (neplatnost okamžitého zrušení určil zatím nepravomocně dne 14. března 2014 Obvodní soud pro Prahu 1), od nároků občanskoprávních, vyplývajících ze zásahu žalovaných do jeho osobnostních práv a z nemateriální újmy z toho vzniklé, které uplatňuje touto osobnostní žalobou. Na nároky uplatněné osobnostní žalobou ze dne 29. listopadu 2013 a následně doplněné podle výzvy soudu nemá žádný vliv skutečnost, zda žalobce stále je či není zaměstnancem KPR, zda mu KPR dluží za mzdu a zda a kde je žalobce zaměstnán nyní.

35. Žalobce je poslední, kdo by chtěl někomu brát právo na kritiku či vyjádření názoru, nicméně tento názor se nesmí opírat o lživé informace. Názor, obsahující prokazatelně lživá tvrzení, není názorem, ale pomluvou.

36. Žalobce nikde v žalobě netvrdí, že mu kdokoli z žalovaných přičítá výlučné autorství amnestie prezidenta Klause a nerozumí tomu, proč se žalovaní toto neexistující žalobcovo tvrzení snaží vyvracet.

37. Žalobce pouze namítá, že mu žalovaní přičítají spoluautorství amnestie, protože žalobce není ani jejím faktickým spoluautorem - z žalobceva návrhu amnestie (příloha 3 žaloby) se do výsledného textu amnestie (rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb.) nedostalo vůbec nic. Nikdo další kromě žalobce s jeho návrhem nepracoval a na jiném návrhu žalobce podíl neměl. Pouhé vyjádření se k cizímu návrhu, nadto vyjádření negativní, nemůže založit spoluautorství takového cizího návrhu. Žalobce nebyl ani korektorem výsledného textu.

38. Pokud se týče žalovanými namítaného e-mailu z 22. října 2012, který žalobce adresoval svému nadřízenému Ladislavu Jaklovi, cit.: *"... tím se dostávám ke 4. množině - vlekoucí se spory vyřešíme jedině abolicí ... naformulovat to lze, jen mi dodejte nějaké základní parametry, co je to vlekoucí se řízení ...(samozřejmě by tam musely být výjimky na vraždy apod.)"*, ze kterého se žalovaní snaží dovodit, že to byl žalobce, kdo přišel s myšlenkou abolicie: Žalobce nepřišel s myšlenkou abolicie, žalobce pouze odborně pojmenoval laicky formulovaný požadavek *"jak přihlédnout k dlouho se vlekoucím soudům"* (e-mail z 19. října 2012, 3:07 PM, příloha 2 žaloby). Jediné, co prezident může dělat s vlekoucími se trestními stíháními, je zastavit je. Prezident nesmí do trestního stíhání žádným jiným způsobem ingerovat. A slovo *"abolics"* je synonymem pro obrat *"zastavení trestního stíhání"*. Abolici lze formulovat nesčíslně mnoha způsoby.

39. Z citovaného e-mailu je jasné, že v té době žalobce ještě žádnou svou verzi abolicie formulovánu neměl.

40. Z citovaného e-mailu je dále jasně patrné, že žalobce se snažil Ladislava Jakla a jeho prostřednictvím i prezidenta od myšlenky abolicie odradit, resp. od nich získat podrobnější zadání. Žalobci se nepodařilo ani jedno, ani druhé, nakonec tedy navrhl svou vlastní verzi

abolice - právě ta je zmíněna v žalobcově e-mailu Ladislavu Jaklovi ze dne 20. listopadu 2012, který žalovaní rovněž připomínají.

41. Žalobcův návrh abolice (příloha 3 žaloby, čl. 15) nemá nic společného s výsledným textem čl. II rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., obrazně řečeno, liší se od něho asi jako neškodný motýl od žraloka. V podrobnostech se žalobce odkazuje na body 61 - 68 žaloby.

42. Pokud se týče e-mailu z 19. prosince 2012, z kontextu je jasně patrné, že jde o žalobcovu reakci na návrh Zdeňka Koudelky, nikoli o jeho návrh vlastní. Argumentace žalovaných je v tomto případě zcela absurdní a dává za pravdu žalobci.

II.3. K námitkám týkajícím se petitu žaloby:

43. Žalobcův návrh amnestie vznikl v rámci činnosti KPR. Návrh Zdeňka Koudelky vznikl na objednávku KPR, KPR jej obdržela a stal se základem pro další činnost prezidenta republiky. Oba návrhy tedy jsou a nejpozději od 19. prosince 2012 vždy byly v dispozici KPR. Změna v osobě vedoucího KPR ani prezidenta republiky nemohou mít vliv na to, že obě instituce oběma návrhy i k nim se vztahující korespondencí disponovaly a žalovaní se proto nyní nemohou dovolávat toho, že nic nevěděli o existenci či totožnosti toho kterého návrhu. Pokud žalovaní chtějí tvrdit, že se Vratislav Mynář o existenci žalobcova i Koudelkova návrhu dozvěděl až poté, co veřejně označil žalobce za spoluautora amnestie prezidenta Václava Klause, svědčí to pouze o jeho liknavosti a o povrchnosti jím vedeného "vyšetřování". Vratislav Mynář měl veškerou tuto dokumentaci znát a měl faktickou i formální možnost ji znát ještě před 27. dubnem 2013.

44. Podle žalobcova názoru nic nebrání jeho nároku uplatněnému prostřednictvím bodu I. petitu žaloby.

III. K provádění důkazů:

45. Vzhledem k vyjádření žalovaných **žalobce navrhuje soudu, aby považoval za nesporné:**

- pracovní poměr žalobce k žalované v době do 2. května 2013,
- e-mailovou korespondenci mezi Ladislavem Jaklem a žalobcem v průběhu října až prosince 2012 týkající se přípravy amnestie (příloha 2 žaloby),
- žalobcův článek: "Má osobní tečka za amnestií", uveřejněný 13. února 2013 na žalobcově blogu (<http://blog.aktualne.cz/blogy/pavel-hasenkopf.php?itemid=19162>),
- rozhovor Vratislava Mynáře pro deník Právo, zveřejněný dne 27. dubna 2013 - článek s názvem: "Amnestii napsali Jakl, Hájek a Hasenkopf" (příloha 7 žaloby),
- článek uveřejněný v Parlamentních listech dne 28. dubna 2013 s názvem: "Mynář: Autorem amnestie je Klaus. Hasenkopf pracoval na zadání Jakla" (příloha 8 žaloby),
- prohlášení prezidenta republiky ze dne 6. května 2013 (text obsažen v bodě 29. žaloby).

46. **Žalobce potvrzuje návrh na výslech svědka Ladislava Jakla**, t.č. zaměstnance Institutu Václava Klause, k prokázání autorství obou návrhů amnestie (návrh A, návrh B - přílohy 3 a 4 žaloby), ledaže by žalovaní učinili nespornými žalobcova tvrzení ohledně jejich autorství.

47. **Žalobce navrhuje výslech svědka Zdeňka Koudelky**, docenta Katedry ústavního práva a politologie Masarykovy univerzity, k prokázání autorství návrhu B, s výhradou jako v bodě 46.

48. **Žalobce potvrzuje návrh na výslech účastníka řízení Ing. Vratislava Mynáře**, k prokázání obsahu rozhovoru žalobce s Vratislavem Mynářem dne 26. dubna 2014 ve 13:00 hodin, ledaže by žalovaní učinili nespornými žalobcova tvrzení obsažená v bodech 18 - 22 žaloby.

49. Žalobce potvrzuje návrh na výslech účastníka řízení Ing. Vratislava Mynáře, účastníka řízení, a **nově navrhuje výslech svědkyně JUDr. Dany Římanové**, bývalé ředitelky odboru legislativy a práva KPR, k prokázání, že informace obsažené v žalovaných výrocích č. 1 až 6 měl Vratislav Mynář primárně od Dany Římanové, ledaže to žalovaní učiní nesporným. Tento důkaz žalobce považuje za nezbytný pro určení míry zavinění jednotlivých žalovaných.

50. Učiní-li žalovaní nespornými shora uvedená tvrzení, žalobci odpadne důvod, proč nyní nesouhlasí, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Pavel Hasenkopf